

Радой Ралин

Кон, вол, куче и человек

Когато създавал човека, Зевс му определил сравнително кратък живот. Човекът обаче притежавал ум и можел на своя сметка да се доусъвършенствува.

Настъпила зимата. Защурали се всички земни твари къде ще намерят приют. Човекът, щом усетил приближаването на студената вълна, струпал си къща и удобно се настанил в нея.

А навън, в студовете, конят не можал да устои, иде, тропа по портата на човека: „Моля ти се, подслони ме, пък аз ще ти представя и преотстъпя на вечно ползване част от моите години.“

При такова условие как няма да се съгласи човекът?

Ето че се тътре и волът, и той бил враг на зимата. Човекът, запознат със цените на гостоприемството, се съгласил да го подслони, ако му преотстъпи определен брой от неговите волски години.

При такава нужда как няма да се съгласи волът?

Накрая търчи и кучето. Студът навън – кучешки, и куче, вързано със синджир, къса синджира и бяга да се спасява. И без да се пазари, да-ло част от годините си – по-добре да се откаже от крайните си години, отколкото още сега да умира.

За една зима голяма сделка направил човекът. Само че този бизнес, нали не бил съгласуван със Зевса, не излязъл както трябва. Новопридобитите възрасти на човека не са също човешки, а конски, волски и кучешки. Човешките са умни, конските – самохвалки, волските – пренебрежителни, а кучешките – старческо-сприхави и гневни.

КРАЙ

© Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация:

Радой Ралин, „Езопиада“, Български писател, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5876>]